

Arrest

nr. 244 448 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juli 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 maart 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 2 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 12 oktober 2018 en op 26 augustus 2019.

1.3. Op 18 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Midar. In 2005 huwde u met B.(...) A.(...) B.(...), hij is lid van de Marokkaanse gendarmerie. Jullie hebben samen een dochter en een zoon: Y.(...) (dd. 14/01/2006) en S.(...) (dd.15/03/2009).

Uw echtgenoot zou in de VAE hebben gewoond en gewerkt bij S.(...) Z.(...). U leefde verder in Midar in een huis dat u erfde van uw vader. Uw echtgenoot zou op een gegeven moment naar Marokko zijn teruggekeerd nadat hij bij S.(...) Z.(...) de laan was uitgestuurd. Dit zou de nodige frustraties met zich hebben meegebracht en hij zou u bij zijn terugkeer helemaal in elkaar hebben geslagen. Na zijn terugkeer wou hij niet met u samenwonen en woonde hij in een huis van de gendarmerie in Rabat.

Uw zoon heeft een nierfalen waardoor u verschillende keren van Midar naar het ziekenhuis in Rabat diende te gaan. Omdat de weg ernaartoe veel tijd in beslag nam, vroeg u waarom u uw intrek in het huis niet mocht nemen. Hij zou u dit echter hebben verboden. Hij kwam bijna niet meer naar Midar en u ging af en toe nog naar Rabat, naar het huis van uw schoonouders om er te verblijven met hem en uw kinderen gedurende de vakanties.

Toen u op een dag naar het huis van Rabat ging, ontdekte u dat er een vriend van hem in het huis woonde. In de periode van september 2015 tot september 2016 zou hij u verschillende keren hebben geslagen. In september 2015 zou u opnieuw in Rabat zijn geweest tijdens de verlofdagen met de bedoeling om uiteindelijk daar te blijven wonen. Jullie verbleven er in het huis van zijn broer. Jullie zouden een conflict hebben gehad over de scholing van de kinderen waarop hij u zou hebben gezegd dat hij een reden had gezocht om u in elkaar te slaan en u hem dit had gegeven. Hij zou u in elkaar hebben geslagen tot het punt dat zijn broer ertussen zou zijn gekomen en u naar boven zou hebben gebracht. De kinderen mochten van hem niet mee met u. Ergens in de nacht zou u naar beneden zijn gegaan om nog iets van uw kledij te nemen. Uw echtgenoot zou nog wakker zijn geweest en zou u hebben gezegd dat u de kinderen niet zou krijgen. Hij zou u van de trap hebben gesleurd en buiten gezet. Opnieuw zou zijn broer zijn tussengekomen. De volgende dag zou u klacht hebben ingediend. Bij de politie zouden zij u hebben gezegd dat er geen bloed te zien was en werd u gevraagd of er getuigen waren. U zou daarop naar het huis zijn gegaan, uw kinderen hebben meegenomen en naar Midar zijn gevlucht. U zou ondertussen hebben geprobeerd u en uw kinderen in veiligheid te stellen. Aangezien uw moeder, uw broer en twee zussen in België woonachtig zijn én een zus in Nederland, wou u naar hen toevluchten. U probeerde bij uw echtgenoot de indruk te wekken dat alles weer koek en ei was en probeerde van hem de toestemming los te weken om u te laten gaan naar een geboortefeest van één van de kinderen van uw zus in Nederland. Hij zou mits enkele toegevingen hiermee akkoord zijn gegaan waardoor u op 20 juni 2017 Marokko kon ontvluchten met behulp van een visum, afgeleverd met toestemming van uw echtgenoot. Toen uw echtgenoot merkte dat u niet meer terug zou komen, zou u verschillende dreigberichten van uw echtgenoot hebben ontvangen waarin hij o.a. aangaf de kinderen van u te zullen afnemen, u te vermoorden, u in de psychiatrie te zullen steken. Ondertussen zou hij ook in Midar het gerucht hebben verspreid dat u zwanger zou zijn geraakt van een vriend en u daarom het land diende te ontvluchten. U zou geen weet hebben gehad van het indienen van een verzoek om bescherming daar u dacht dat dit alleen te beurt viel aan mensen uit oorlogsgebied. Pas toen een sociaal assistent, die werd ingeschakeld omwille van de problematiek van uw zoon, u op deze mogelijkheid zou hebben gewezen, diende u in maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw familieboekje, uw rijbewijs, uw identiteitskaart de toelating van uw echtgenoot betreffende het visum, de documenten betreffende uw stuk grond, een rechtszaak ingediend bij de rechtbank en een schrijven van uw advocaat betreffende de echtscheiding, de volmacht voor uw broer om uw echtscheiding en grondissues te regelen, de paspoorten van u en uw kinderen, de kaart van de mutualiteit, foto's van uw verwondingen, het werkdocument van uw echtgenoot en zijn identiteitskaart.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u gehoord wilde worden door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden beide gehoren gevoerd door een vrouwelijke protection officer bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dat u echtelijke problemen zou hebben gekend met uw echtgenoot en daarom een scheiding lopende hebt, zijn zaken die op zich niet meteen worden betwist. Wat wel wordt betwist is dat u, omwille van deze problemen met uw echtgenoot en de scheiding een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of in Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De omstandigheden die u schetst betreffende uw vlucht en uw vervolging, roepen namelijk de nodige vraagtekens op. Zo stelt u Marokko te zijn ontvlucht uit vrees voor uw echtgenoot, die als lid van de gendarmerie een grote macht kon uitoefenen waardoor u zich niet kunt beroepen op de bescherming van uw eigen land van herkomst en u aldus naar België bent gevlucht.

In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming als rijkelijk laattijdig kan worden bestempeld. Zo betrad u reeds het Europees grondgebied op 20 juni 2017 via Spanje. U zou er enkele dagen hebben gebleven alvorens u op 4 juli 2017 aankwam in België (CGVS 1, pg.5). Uw zus, uw broers en uw moeder wonen reeds meerdere jaren in België en u kon zich bij hen vestigen (CGVS 2, pg.3). U zou meteen na aankomst uw kinderen hebben ingeschreven in school (CGVS 1, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom u vervolgens pas op 27 maart 2018, bijna negen maanden na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indient. U geeft aan dat u pas op de hoogte werd gesteld van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming nadat de school waar uw zoon school liep, een sociaal assistent had aangeduid om u te helpen met zijn problematiek (CGVS 2, pg.3). Dat u echter, in een tijd zoals deze waarbij het asielthema volop speelt helemaal niet op de hoogte zou zijn geweest van deze mogelijkheid is weinig aannemelijk. Gezien het feit dat u over ruime familiebanden beschikt in België, uw familieleden op één of andere manier hier ook allemaal een statuut hebben bekomen of zelfs de nationaliteit o.a. door gezinshereniging (CGVS 2, pg.4), zij aldus op de hoogte zijn van het juridisch systeem en al jarenlang in België woonachtig zijn, kan er bovendien worden verwacht dat zij u tenminste de juiste instanties zouden kunnen aanduiden waarbij u op zijn minst uw licht zou kunnen opsteken. Temeer daar u het voorbeeld gaf dat toen u werd geslagen door uw echtgenoot in Marokko, u uw zus in Nederland had opgebeld, zij u meteen het telefoonnummer gaf van drie organisaties die u eventueel van dienst konden zijn (CGVS 2, pg.8). Dat u, die Marokko ontvluchtte omdat u naar eigen zeggen de bescherming van uw eigen autoriteiten niet kon inroepen, er daarna bijna negen maanden over doet om uit te vinden hoe u dan de bescherming van België kunt inroepen, kan niet overtuigen. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming en een niet afdoende vergoelijking maakt dat uw ingeroepen vrees sterk gerelativeerd dient te worden.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat bij uw verklaringen Marokko te zijn ontvlucht met een smoesje en dat u zonder medeweten van uw echtgenoot langere tijd naar het buitenland vertrok, eveneens de nodige vraagtekens kunnen worden gezet. Zo dient te worden gewezen op het feit dat u verschillende malen in uw gehoor hebt aangehaald dat uw echtgenoot u de toestemming gaf voor een visum in ruil voor een stuk grond: '...Voor het visum moet je mij een stuk grond geven...' (CGVS 1, pg.3); '...kan je haar geen visum geven voor verlof in de zomer, hij zei nee en daarna belde hij mij en zei als je mij een stuk grond kunt geven, en ik zei ok, ik zal dat geven...' (CGVS 1, pg.13); '...dan kon ik hem de documenten van de grond geven en dan geeft hij mij het document dat ik met de kinderen mag reizen...' (CGVS 1, pg.13); '...het was overeengekomen dat hij twee dagen ging komen bij de kleine feestdag en ik hem de documenten ga geven en ik documenten krijg van hem...' (CGVS 1, pg.13); '...ik had een

compromis gedaan dat hij een visum aan mij zou geven en dat hij mij het grondstuk zou geven...' (CGVS 2, pg.3), *'... ik kon dankzij dat compromis: hij een grondstuk en ik een visum...'*(CGVS 2, pg.3). *'... het compromis was dat ik het visum zou krijgen en dat hij een grondstuk zou krijgen...'* (CGVS 2, pg.8). U wilt echter niet van het woord 'deal' weten (CGVS 2, pg.12) en stelt daadwerkelijk gevlucht te zijn (CGVS 2, pg.12).

Het CGVS kan zich echter niet van de indruk ontdoen dat er – zoals u ook telkens aangaf – wel een compromis vooraf ging aan uw vertrek. Ten eerste zou u nooit eerder Marokko hebben verlaten (CGVS 1, pg.6). Ten tweede zou u al eerder aan uw echtgenoot hebben laten weten dat u een echtscheiding wou (CGVS 2, pg.8). Jullie bevonden zich al een tijdje in zeer woelig vaarwater, u werd door hem geslagen en hij liet u niet meer toe in zijn leven. U geeft zelf aan dat hij u eerst geen visum wou geven, omdat hij wist dat u in het buitenland zou blijven (CGVS 2, pg.13,14), pas nadat hij zou hebben geweten dat iemand het grondstuk wou kopen, zou hij u het visum geven (CGVS 2, pg.14). Er dient dan ook geen betoog dat hier wel degelijk van een 'deal' kan worden gesproken. Het feit dat u bereid was om een grondstuk dat veel geld kon opbrengen en waar hij al lang zou op hebben zitten te azen, aan hem te geven in ruil voor een visum kan niet anders zijn geweest dan een teken aan de wand dat dit visum voor u zeer belangrijk was en niet zomaar een uitnodiging voor een feestje inhield. Dat hij hiermee akkoord zou zijn gegaan en u daadwerkelijk de toestemming gaf voor uzelf en uw kinderen om het land te verlaten, in een tijd dat u nog nooit eerder het land had verlaten, u reeds had gedoeld op een echtscheiding én hij al had laten uitschijnen dat hij wist dat u bij het verlenen van dit visum niet meer terug zou keren, kan niet anders dan inhouden dat hij – weliswaar tegen een goede som geld – akkoord was met uw vertrek en dat van uw kinderen uit Marokko.

Daarnaast kunnen de nodige vraagtekens worden gesteld bij de periode tussen uw laatste mishandeling in september 2016 en u uiteindelijk vertrek in juni 2017, dus een acht à negental maand later en de stappen die u in Marokko hebt gezet betreffende de situatie waarin u verkeerde. Zo stelt u dat u van uw zus telefoonnummers had gekregen van organisaties die zich met uw problematiek bezighielden. U zou echter maar één keer hebben gebeld naar deze organisaties, in de nacht dat u het laatst door hem werd mishandeld (CGVS 2, pg.9). Toen ze niet opnamen, zou u niet meer hebben teruggebeld (CGVS, pg.9). Ook in de maanden daarna, zou u geen contact meer hebben opgenomen met de organisaties van wie de telefoonnummers door uw zus werden doorgestuurd (CGVS 2, pg.9). U stelt dat u toch weet dat u in Marokko uw rechten niet zal krijgen (CGVS 2, pg.9). Wat dat betreft dient echter eveneens te worden opgemerkt dat u slechts éénmaal naar een advocaat zou zijn gestapt en dat dit was nadat hij u de laatste maal had geslagen (CGVS 2, pg.10). Hij zou u hebben gezegd dat uw echtgenoot niet zou worden gestraft omwille van de slagen en dat u bij de echtscheiding enkel alimentatie voor de kinderen zou krijgen en dat u met het document naar de procureur des konings diende te stappen. Toen u zag dat de rechtbank gesloten was, keerde u terug naar Midar (CGVS 2, pg.10). Uit bovenstaande kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u in uw land van herkomst alle mogelijkheden had uitgeput alvorens uw land te verlaten en de bescherming van een derde land in te roepen. Aangezien u meer dan acht maand na de laatste mishandeling nog in Marokko bleef, kan van u worden verwacht dat u ruimschoots de tijd had om zich te informeren betreffende de mogelijkheden binnen Marokko of zelfs de mogelijke implicaties bij het indienen van een echtscheiding binnen of zelfs buiten Marokko alvorens uw heil te zoeken in het buitenland – waar u overigens een laattijdig verzoek om bescherming indient. Dat u naliet dit te doen, doet opnieuw vermoeden dat u reeds een alternatief scenario in handen had.

Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Marokkaanse autoriteiten sinds uw vertrek juridische stappen hebben ondernomen waardoor er niet kan worden geconcludeerd dat Marokkaanse vrouwen die mogelijk in aanraking komen met huiselijk geweld geen beroep kunnen doen op de nodige bescherming van de Marokkaanse autoriteiten. Evenmin kan worden geconcludeerd dat gescheiden vrouwen of vrouwen die willen scheiden, in Marokko in een dusdanige situatie terechtkomen dat ze nood zouden hebben aan internationale bescherming. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Wat uw vrees betreft door uw (ex-) echtgenoot te zullen worden vermoord en dat dit zonder meer kon gebeuren omdat hij deel uitmaakt van de gendarmerie en hij zich aldus alles kan permitteren, dient opnieuw te worden opgemerkt dat indien hij daadwerkelijk had willen verhinderen dat u het land ontvluchtte, hij nooit akkoord zou zijn gegaan met het verlenen van uw visum. Bovendien dient te worden opgemerkt, dat hij, die zich tegen een scheiding in Marokko zou hebben verzet, tot op heden vreemd genoeg nog geen enkele keer is opgedaagd bij een hoorzitting of verzet heeft aangetekend (CGVS 2, pg.5). Wat uw huis betreft, kan worden opgemerkt dat het feit dat hij probeert zoveel mogelijk munt te slaan uit deze echtscheiding en zich hierbij beroept op bepaalde juridische stappen, van alle

tijden is en niet kan leiden tot de conclusie dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Bovenstaande maakt dat u uw vrees te zullen worden gedood door uw echtgenoot omdat u van hem zou zijn gevlucht niet voldoende aannemelijk maakt. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend. Gezien u zich niet beroept op andere elementen kan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) u evenmin worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitsdocumenten tonen uw nationaliteit en herkomst aan. Elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Evenals het gegeven dat u stukken grond bezit, dat u een volmacht gaf aan uw broer om de zaken voor u in Marokko te regelen of dat u een rechtszaak lopende had. Evenmin wordt de functie van uw man meteen in twijfel getrokken of zelfs dat u in Marokko problemen met uw man had. Dat u echter problemen heeft gekend met uw echtgenoot en u van hem wilt scheiden, is echter niet voldoende om een vrees of risico ten aanzien van Marokko aan te tonen die kan leiden tot de conclusie dat u nood heeft aan internationale bescherming. Gezien het gegeven dat hij u, wetende dat u mogelijks niet zou terugkeren, toch liet vertrekken en ook dezelfde toestemming aan uw kinderen gaf en u bovendien een laattijdige verzoek om bescherming indiende, dient uw vrees ernstig te worden gerelativeerd. Wat de bedreigingsberichtjes betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze door om het even wie aan u kunnen zijn gestuurd en hier dan ook geen enkele bewijswaarde vanuit gaat. Wat het rapport betreft, dient uw specifieke individuele situatie aan te tonen. In uw hoofde werd echter besloten dat u uw vrees niet voldoende heeft aangetoond. De opmerkingen van uw advocaat betreffende de voorgehouden problemen die zich zouden hebben voorgedaan bij uw eerste persoonlijk onderhoud zijn evenmin van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Een tweede persoonlijk onderhoud met een andere protection officer werd georganiseerd waarbij zich geen problemen voordeden. De verklaringen die u aflegde tijdens dit onderhoud lagen volledig in lijn met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Bovenstaande beslissing is bovendien hoofdzakelijk gebaseerd op de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud en expliciete verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), de artikelen 1, 3 en 60 van de Conventie van Istanbul van 14 maart 2016 (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofddorde verzoekt verzoekster om de erkenning van haar vluchtelingenstatus krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel bekritiseert verzoekster het verloop van het eerste persoonlijk onderhoud op 12 oktober 2018. Zij wijst er vooreerst op dat uit de lezing van de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt dat het neerschrijven van het verhoor niet met de nodige zorg werd uitgevoerd. Ten eerste hebben de zinnen geen normale constructie en begrijpt men vaak niet wat er bedoeld wordt. In sommige passages leest men ook afkortingen, dialectwoorden en typfouten. Er worden ook zelden leestekens gebruikt, wat het lezen van het gehoor considerabel aanzienlijk bemoeilijkt. In de schriftelijke opmerkingen na het verkrijgen van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud werd bovendien

gemeld dat er problemen waren met de tolk. Verzoekster merkt op dat krachtens artikel 15.3, c van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), de rol van de tolk heel belangrijk is om een goede communicatie tussen de verzoeker om internationale bescherming en de dossierbehandelaar te kunnen verzekeren. *In casu* moest de *protection officer* gedurende het persoonlijk onderhoud de tolk verschillende keren onderbreken, en heeft de *protection officer* meerdere keer herhaald “*minder snel, ik kan zo geen nota’s nemen*”, aldus verzoekster, die stelt dat deze commentaren niet werden opgenomen in het verslag van het Commissariaat-generaal. Verzoekster merkt daarnaast op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud ook meermaals duidelijk blijkt dat de *protection officer* niet begreep wat zij probeerde uit te leggen. Verzoekster meent dan ook dat de *protection officer* zijn taak niet met de nodige nauwkeurigheid en zorgvuldigheid uitgevoerd heeft, zoals wordt voorgeschreven door artikel 17, §1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Naast het volledige gebrek aan zorg in het neerschrijven van het verhoor, stelt verzoekster zich bovendien serieuze vragen bij de houding van de *protection officer* tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Verzoekster wijst erop dat haar advocaat meermaals probeerde het goede verloop van het gehoor te herstellen, waarbij de *protection officer* steeds agressief reageerde en verzoekster ongepast aansprak. Verzoekster argumenteert dat een *protection officer* de nodige opleiding krijgt om een gepaste houding aan te nemen ten opzichte van verzoekers om internationale bescherming die reeds door hun positie als asielzoekers kwetsbare personen zijn die zich in een extreem vijandige situatie bevinden in het bijzijn van volledig onbekenden en dat het onaanvaardbaar is om in zo’n situatie een agressieve houding aan te nemen en het werk en de credibiliteit van de advocaat in vraag te stellen. Zij herinnert eraan dat de rol van de advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten alle tijde dient te worden gerespecteerd en dat de aanwezigheid van de advocaat bij het persoonlijk onderhoud een recht van de verzoek(st)er inhoudt en niet dient afgebroken te worden door de *protection officer*. De onaanvaardbaarheid van deze houding is des te schokkender gezien het hier over een slachtoffer van huiselijk geweld en een kwetsbaar profiel gaat. Verwerende partij heeft kennis van dit profiel en weet dat dit enige aanpassing veronderstelt aangezien zij bij aanvang van de bestreden beslissing aanduidt dat er bijzonder procedurele noden zijn. Verzoekster stelt zich echter serieuze vragen bij de effectiviteit van deze bijzondere procedurele noden en wat deze uiteindelijk voorstellen aangezien de houding van de *protection officer* volledig ongepast blijkt. De houding van de *protection officer* tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd eveneens in vraag gesteld in de schriftelijke opmerkingen van de advocaat na het verkrijgen van de notities van het persoonlijk onderhoud.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat de geloofwaardigheid van haar relaas op geen enkel moment in vraag wordt gesteld. De bestreden beslissing stelt dat volgende elementen aannemelijk zijn: identiteit en nationaliteit, het bezit van de stukken grond, de volmacht aan haar broer voor juridische stappen, de functie van haar man binnen de gendarmerie, het huwelijk en de voortvloeiende echtelijke problemen en de lopende scheiding. Verzoekster wijst er ook op dat zij documenten bijbrengt die elk element van haar relaas staven: familieboekje, rijbewijs, identiteitskaart, toelating van echtgenoot betreffende het visum, documenten betreffende het stuk grond, rechtszaak bij de rechtbank, volmacht van de broer, paspoorten van de kinderen, kaart van de mutualiteit, foto's van de verwondingen, werkdocumenten van haar echtgenoot en diens identiteitskaart. Zij voert aan dat verwerende partij in de bestreden beslissing, bij de neergelegde documenten, de whatsapp berichten vergeet te vermelden die nochtans het bewijs zijn van de bedreigingen uitgaande van haar echtgenoot sinds zij in België toegekomen is (stuk 4). Wat betreft deze berichten en waar verwerende partij beweert dat deze door om het even wie konden gestuurd worden, merkt verzoekster op dat de printscreens die door haar werden neergelegd duidelijk het nummer van haar echtgenoot aanduiden. Zij wijst op de onderzoeksplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal en voert aan dat verwerende partij met gemak het telefoonnummer kon nagaan en zo kon verifiëren door wie de berichten werden gestuurd.

In een derde onderdeel schetst verzoekster haar kwetsbaar profiel: “*Verzoekster is een jonge vrouw van 35 jaar. Zij is gevlucht naar België samen met haar twee kinderen, een zoon van 10 jaar en een dochter van 13 jaar oud.*

Haar zoon heeft ernstige medische problemen en lijdt aan een nierfalen. Verzoekster begaf zich reeds in Marokko geregeld naar het ziekenhuis om haar zoon de nodige medische zorgen toe te dienen gezien de ernst van zijn ziekte. (...)

Verzoekster huwde in het jaar 2005 met B.(...) A.(...) B.(...), lid van de Marokkaanse gendarmerie.

De man van verzoekster werd als huwelijkskandidaat aan haar aangeboden. Zijnde een traditioneel huwelijk, twijfelt men over de effectieve keuzevrijheid van verzoekster hierin. Verzoekster vermeldde trouwens op het DVZ dat het over een gearrangeerd huwelijk ging.

Het koppel woonde bijna nooit samen aangezien haar man een woning had in Rabat waar zij niet naartoe mocht komen. Haar man liet een vriend in het huis verblijven. Hoewel verzoekster dichtbij Rabat wenste te wonen om dichtbij het ziekenhuis van haar zoon te kunnen zijn, werd haar geen andere keuze gelaten dan te verblijven in Midar.

Toen ze probeerde te vragen aan haar echtgenoot om bij hem in te trekken in Rabat om die reden, werd zij door hem in elkaar geslagen.

In het huwelijk diende verzoekster enkel te gehoorzamen.

Verzoekster was jarenlang het slachtoffer van hevig huiselijk geweld. Haar man vond telkens een geldig excuus om haar te straffen. Verzoekster onderging dit zonder ander toevlucht en familiaal steunsysteem aangezien de hele familie zich reeds in Europa bevond.

De enige aanwezige familieleden was het gezin van haar man, die meermaals zijn kant kozen.

Verzoekster besprak tijdens de twee gehoren uitvoerig wat zij voor haar vertrek naar Europa had meegemaakt in haar vaderland.

Zij werd in elkaar geslaan, een week opgesloten en mishandeld. (...)

Vaak waren haar eigen kinderen, die nog zeer jong zijn, getuigen van het geweld. Zij werden ook meermaals gewelddadig afgenomen van hun moeder en werden gebruikt als chantagemateriaal door de echtgenoot van verzoekster. (...)

Verzoekster hield verscheidene keren verwondingen over aan het geweld die tegen haar gebruikt werd: (...)

Ze werd zelfs een keer naar het ziekenhuis gebracht.

Zij legt hiervan documenten neer.

De kwetsbaarheid van verzoekster was doorheen de twee verhoren tastbaar (...)

Bijgevolg is er in dit dossier duidelijk sprake van een kwetsbaar profiel, wat niet wordt betwist door verwerende partij. Er werden immers bijzondere procedurele noden vastgesteld.

Dit heeft belangrijke implicaties.

Ten eerste dient het gehoor aangepast te zijn aan dit profiel.

Hoewel een slachtoffer van huiselijk geweld een bijzonder psychologisch profiel veronderstelt waarmee met zorg moet worden omgegaan, getuigt de vragenstelling van de PO aan een volledig gebrek aan aanpassing aan dit profiel: (...)

Daarbovenop was de toon die werd gebruikt tijdens het eerste CGVS-verhoor volledig ongepast. Dit werd door de advocaat reeds benadrukt (...)

Ten tweede is het kwetsbaar profiel zeer belangrijk in geval van eventuele terugkeer naar Marokko aangezien verzoekster een alleenstaande vrouw is in het bijzijn van twee zeer jonge kinderen. Men komt hier later op terug.

Ten derde kan de kwetsbaarheid van een asielzoeker inhouden dat deze laatste meer moeite heeft bij het vertellen van het relaas.

Het onderwerp is extreem delicaat.

Men dient rekening te houden dat de omstandigheden van een CGVS-verhoor het vertellen van hevig en vernederend geweld considerabel vermoeilijkt."

In een vierde onderdeel betoogt verzoekster dat het huiselijk geweld waarvan zij jarenlang het slachtoffer was een vervolgingsgrond betreft die om verschillende redenen grond vindt in de Vluchtelingenconventie. Zij licht toe: "De verzoekster was jarenlang slachtoffer van huiselijk geweld. Om dit te ontvluchten, verliet ze het land.

Haar vervolgingsgrond heeft dus betrekking op haar positie en conditie als vrouw, slachtoffer van geweld en discriminatie door haar geslacht.

Artikel 1 A van het Verdrag van Genève bepaalt vijf vervolgingsgronden. Het geslacht maakt geen deel uit van deze vijf vervolgingsgronden.

In die zin kan een vrouw die wordt vervolgd omwille van haar geslacht geen toekenning van het vluchtelingenstatuut krijgen. Echter, België heeft andere wetsbepalingen ondertekend zodat het geslacht een vervolgingsgrond zou kunnen zijn in de zin van artikel 1A van het verdrag van Genève. Zo kan een vrouw, vervolgd op basis van haar geslacht, een kans maken op een erkenning.

Zo trad de Conventie van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld in werking op 1 juli 2016, na de ratificering op 14 maart 2016 door België.

Artikel 1 van het Verdrag legt de nadruk op de bescherming van de vrouw tegen huiselijk geweld en de promotie van de gelijkheid voor de vrouwen. (...)

In casu vreest de verzoekster in geval van terugkeer naar Marokko de sanctie van haar man en haar autoriteiten omdat ze, na jarenlang slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, zich heeft onttrokken aan het gezag van haar man.

De motieven die de verzoekster aanhaalt hebben allen betrekking tot haar geslacht en haar conditie als vrouw in de Marokkaanse gemeenschap. Zij vreest gestraft te worden voor haar houding omdat er sprake is van een machtsonevenwicht (man (machtig) – vrouw (machteloos)) (...)

Om deze redenen past het om het vluchtelingenstatuut aan de verzoekster toe te kennen. (...)

Indien uw Raad, in een onwaarschijnlijke situatie, besluit om de vervolgsgrond op basis van het geslacht niet te aanvaarden, dient te worden aangehaald dat de verzoekster door haar geslacht wel toebehoort tot de sociale groep van de vrouwen. Dit is een vervolgsgrond dat wordt bepaald in artikel 1A van de Conventie van Genève.

Rekening houdend met het feit dat er duidelijk werd aangetoond dat de verzoekster slachtoffer van huiselijk geweld was en voor haar de enige manier om dit stop te zetten was te vluchten, dient te worden besloten dat de verzoekster op basis van haar sociale groep een vervolging doet gelden en de toekenning van het statuut moet krijgen.

In geval van eventuele terugkeer vreest verzoekster opnieuw slachtoffer te worden van haar man.

Zij heeft getracht de bescherming van haar autoriteiten in te roepen maar tevergeefs.

Men dient tenslotte te benadrukken dat gescheiden vrouwen in Marokko zeer sterk bekritiseerd worden, vooral in een klein dorp zoals Midar. Verzoekster loopt risico op sterke stigmatisering en discriminatie van haar en haar kinderen."

In een vijfde onderdeel onderneemt verzoekster een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten haar verzoek om internationale bescherming laattijdig te hebben ingediend, voert verzoekster vooreerst aan dat *"de media aanhalen en ervan uitgaan dat een asielzoeker dezelfde toegang heeft tot alle mediabronnen als ons getuigt van een misplaatste houding in het kader van een asielprocedure."* Daarnaast benadrukt verzoekster dat geen van haar familieleden in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ze hebben allen op een andere manier hun verblijf in België geregulariseerd. Niets wijst er aldus op dat zij kennis zouden hebben van de asielprocedure en de nodige stappen hiervoor, aldus verzoekster, die meent dat het argument dat zij haar familie had kunnen vragen over de stappen die ze moest zetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen dus bijzonder relatief is. Verzoekster benadrukt in dit verband ook dat het op basis van haar verklaringen overigens duidelijk is dat zij in hoofddorde ongerust was over het lot van haar kinderen en eerst overging tot de inschrijving op school en het vinden van een woonplaats. De eerste negen maanden in België dienden niet om *"uit te vissen hoe zij bescherming moest krijgen"* maar wel om simpelweg te overleven. Verzoekster stelt dat zij van goede wil was en zelfs tijdens het persoonlijk onderhoud toegaf dat zij er niet eens aan dacht om een advocaat te nemen. Zij was bovendien zeer ongerust over de bedreigingen uitgaande van haar man en dacht in eerste plaats aan het verstoppen van de familie zodat hij hen niet zou vinden. Zij voegt hier nog aan toe: *"Men herinnert verwerende partij eraan dat men een kwetsbaar EN ongeschoold profiel heeft in hoofde van verzoekster, waarmee ook rekening dient gehouden te worden op niveau van algemene kennis en intelligentie reflexen."*

Daarnaast betwist verzoekster dat zij een 'deal' zou gesloten hebben met haar echtgenoot opdat zij het land zou kunnen verlaten. Zij herhaalt haar eerdere verklaring dat zij van haar man de toestemming kreeg om een visum aan te vragen om het feest van haar zus bij te wonen. Haar man vroeg in ruil een stuk grond dat hem geld opbracht. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud uitvoerig heeft uitgelegd op welke manier zij dit visum probeerde te verkrijgen van haar man. Zij vertelde haar man dat het om een feest ging bij haar zus maar had eigenlijk de bedoeling om met het visum voor altijd te vertrekken, dit zonder medeweten van haar man. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden en stelt dat het duidelijk is dat de enige reden waarom haar echtgenoot zijn toestemming gaf voor dit visum, het stuk grond was. Bovendien betaalde verzoekster de kosten zelf en dacht haar echtgenoot dat het om een tijdelijke reis ging. De reden waarom haar man het niet merkwaardig vond dat zij er zoveel voor over had om het feest bij haar zus bij te wonen is evident, aldus verzoekster, die haar stelling toelicht als volgt: *"Verzoekster had nog nooit Marokko verlaten en hield eraan haar zus eenmaal te bezoeken. Er kan verondersteld worden dat zij die kans nog nooit had gekregen vanwege haar man en dat zij nu grote middelen moest gebruiken om hem te overtuigen, zelfs voor een tijdelijke reis."* Toen haar man ondervond dat zij definitief gevlucht was begon hij sms'en te sturen en dreigementen te uiten. Dit liep uit tot doodsb bedreigingen. Deze bedreigingen zijn volgens verzoekster een extra aanwijzing voor het feit dat haar man niet verwacht had dat zij definitief zou vluchten. Verzoekster is nu naar eigen zeggen doodsbang. Zij heeft zich onttrokken aan de autoriteit van haar man en is ongehoorzaam geweest, een houding die onvergeeflijk is in de ogen van haar man.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, was er dus geen sprake van een 'deal' of een 'overeenkomst' tussen het koppel opdat verzoekster zou kunnen vertrekken, maar betrof het wel effectief een 'smoesje'.

Verzoekster acht het voorts logisch dat er in de periode tussen september 2016 en juni 2017, het ogenblik waarop zij het land verliet, geen mishandelingen meer plaatsvonden. Zij mocht haar man in die periode immers niet bezoeken. Bovendien betreft dit de periode waarin zij het visum probeerde te regelen. Ze diende dus 'low profile' te blijven en geen moeilijkheden te veroorzaken voor haar man aangezien zij van hem de gunst van het visum nodig had om te vertrekken. Ze diende dus tot haar vertrek in een goed daglicht te staan.

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten in Marokko onvoldoende bescherming te hebben gezocht, herinnert verzoekster er vooreerst aan dat zij een slachtoffer is van huiselijk geweld door een lid van de gendarmerie. Dit betekent dat zij een kwetsbaar profiel heeft en als slachtoffer van huiselijk geweld moeite heeft om hulp te gaan zoeken bij officiële instanties. Verwerende partij weet perfect dat huiselijk geweld (dat gepaard gaat met de nodige vernedering en psychologisch geweld) een volledig gebrek aan zelfvertrouwen en isolatie kan veroorzaken en zodus het beroep op hulp van buitenstaanders onmogelijk maakt, aldus verzoekster, die onder verwijzing naar een artikel van La Croix van 19 mei 2019 waarin wordt gesteld dat slechts 6% van de vrouwen klacht indient tegen hun agressor, nog aanvoert dat een slachtoffer van huiselijk geweld vaak denkt geen recht te hebben op hulp of te veel schrik heeft voor repercussies van de verantwoordelijke van het geweld om enige stap in de richting van officiële instanties te zetten. Verzoekster meent dat de vragenstelling en de stereotiepe en simpele schema's van verwerende partij (geen klacht ingediend dus geen vrees) helemaal niet aangepast zijn aan het gegeven profiel in het dossier. Dit zijn nochtans elementaire principes van basispsychologie. Zij herinnert eraan dat eveneens rekening dient gehouden te worden met de gegeven culturele context. Verwerende partij is perfect op de hoogte van de positie van de vrouw in de Marokkaanse maatschappij, die nog steeds niet dezelfde rol mag spelen als de vrouw in de Westerse wereld. Geweld tegen vrouwen is nog steeds een taboe. De autoriteiten bieden hiervoor geen bescherming en de wetbepalingen zijn hier niet aan aangepast. Er werd weliswaar een nieuwe wet ingevoerd maar deze heeft volgens verzoekster geen notabele veranderingen teweeg gebracht, de mentaliteit blijft het centrale probleem. Het feit dat haar man tewerkgesteld is bij de overheid en alle rechten schijnt te hebben, schrikt verzoekster bovendien naar eigen zeggen af om stappen te zetten. Ze kon zich voor een probleem met haar echtgenoot immers moeilijk richten tot de diensten waarbij deze laatste zelf tewerkgesteld was. Nochtans zocht verzoekster naar hulp en is zij effectief een klacht gaan indienen bij de Marokkaanse politie (zonder dat deze werd ingeschreven), een teken dat er een reële nood aan hulp was en dat ook de wil bestond om de bescherming van haar eigen autoriteiten in te roepen. Zij kreeg echter geen hulp van de lokale autoriteiten, ondanks haar noodsituatie. Zij probeerde eveneens de nodige organisaties te contacteren, alsook de advocaat naar wie verwezen werd door de organisatie, maar botste telkens op ontmoedigende opmerkingen. Verschillende mensen probeerden verzoekster te overtuigen om geen klacht te gaan indienen en meermaals werd haar gezegd dat zij haar rechten niet zou krijgen. Verzoekster heeft meermaals getracht om duidelijk te maken dat de Marokkaanse wetgeving *"geen voordeel geeft"* aan vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld. De Marokkaanse wetgeving plaatst de vrouw nog steeds in een inferieure positie. De Marokkaanse maatschappij is daarnaast een maatschappij waar persoonlijke problemen nog steeds in familiale kring worden opgelost en waar men niet automatisch overgaat tot het invoeren van het klassieke jurisdictionele systeem. Het gebrek aan bescherming door de Marokkaanse autoriteiten en het ontbreken van een duidelijke wetgeving ter bescherming van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld werd ook reeds benadrukt door de advocaat van verzoekster bij aanvang van de asielprocedure. Er werd bij aanvang van de asielprocedure eveneens een rapport neergelegd door de advocaat van verzoekster. Dit rapport bespreekt uitvoerig het ontbreken van bescherming van de lokale autoriteiten aan vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Verwerende partij stelt dat dit rapport algemeen is en geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoekster. Echter, verzoekster staat haar verklaringen betreffende het gebrek aan bescherming door haar autoriteiten met een officieel rapport, terwijl verwerende partij, die het tegenovergestelde beweert, geen enkel tegenbewijs aanbrengt.

Wat betreft de houding van haar echtgenoot ten opzichte van de scheiding en het visum, zet verzoekster nog uiteen als volgt: *"Er blijkt duidelijk uit de verklaringen van verzoekster dat haar man niet bang was van een eventuele aanvraag tot scheiding die zou worden ingediend door verzoekster."*

Verzoekster begreep dit en vermeldt dit meermaals tijdens het verhoor (p. 2 CGVS II). Zij legde uit dat de Marokkaanse wet haar in ieder geval geen rechten zou geven en dat deze wet weinig aangepast is aan vrouwen die slachtoffer zijn van geweld.

Hierbij komen ook de ontmoedigende opmerkingen van haar entourage, onder wie advocaten en familieleden, die steeds herhaalden dat zij inderdaad alles zou verliezen voor de rechtbank.

Haar man wist dit en had dus niets te vrezen. Hij was bovendien tewerkgesteld bij de gendarmerie en had de nodige contacten in de juridische wereld om geen problemen te krijgen.

Dit bleek duidelijk uit zijn houding (p. 3 CGVS II).

Hij verzette zich tegen een scheiding en zei dat hij het nooit zou aanvragen maar indien de aanvraag werd ingediend door zijn vrouw, wist hij dat hij weinig te vrezen had en kwam dus niet opdagen bij de rechtzittingen van de procedures. Hier gaat het meer om een onverschilligheid dan iets anders.

Hieruit een akkoord voor echtscheiding afleiden is een overhaaste en te gemakkelijke conclusie.

Betreffende het visum dient de motivatie van verwerende partij in vraag te worden gesteld aangezien er nooit sprake was geweest van het land te ontvluchten (anders had de man van verzoekster uiteraard nooit de toestemming gegeven voor dit visum), maar om een feest bij de zus van verzoekster bij te wonen. De enige reden dat de man van verzoekster de toestemming gaf voor het visum is dat het om een tijdelijke afwezigheid ging in hoofde van verzoekster.

Verzoekster heeft duidelijk uitgelegd dat haar man niet dacht dat zou definitief zou vluchten: het leek onmogelijk aangezien zij geen papieren had voor een ander land en geen werk.

Nu dat zij zich in België bevindt, zendt hij haar doodsb bedreigingen, wat duidelijk een aanwijzing is dat er geen sprake was van een deal of een akkoord voor de echtscheiding. Verwerende partij heeft een foute redenering en kan hierin niet gevolgd worden."

In een zesde onderdeel betoogt verzoekster dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst in dit verband opnieuw op het volledig gebrek aan bescherming van de lokale autoriteiten en het feit dat zij er, ondanks haar pogingen, niet in slaagde om enige bescherming te verkrijgen. Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij geen enkel sociaal of familiaal netwerk meer heeft in Marokko. Al haar familieleden verblijven in Europa. Het huis waarin zij woonde in Marokko is afgesloten. Haar man uit bovendien doodsb bedreigingen sinds zij in België verblijft. Zij heeft geen enkele plaats van toevlucht in Marokko en zou niemand kunnen inschakelen om hulp. Verzoekster wijst er nog op dat ook rekening dient te worden gehouden met de Marokkaanse maatschappij, die passief blijft ten opzichte van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Bovendien is zij een alleenstaande jonge vrouw in het bijzijn van twee zeer jonge kinderen. In zo'n kwetsbare positie zal zij in geval van een eventuele terugkeer naar eigen zeggen met gemak opnieuw te prooi vallen aan het geweld van haar man.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de schriftelijke opmerkingen van verzoeksters advocaat bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, whatsapp berichten, een schrijven van verzoeksters advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 19 maart 2018 en een schrijven van verzoeksters advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 10 oktober 2018.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.3.2. Verzoekster licht evenmin *in concreto* toe in welk opzicht de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarborgt. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een

loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van genoemd artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters privé- of gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe het privé- of gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en bevat geen verwijderingsmaatregel.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van de problemen met haar echtgenoot en de scheiding een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of in Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) haar verzoek om internationale bescherming, bijna negen maanden na haar aankomst in België, als rijkelijk laattijdig kan worden bestempeld en maakt dat haar ingeroepen vrees sterk gerelativeerd dient te worden, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen Marokko te zijn ontvlucht met een smoesje en dat zij zonder medeweten van haar echtgenoot langere tijd naar het buitenland vertrok aangezien zij verschillende malen heeft aangehaald dat haar echtgenoot haar de toestemming gaf voor een visum in ruil voor een stuk grond en het feit dat hij hiermee akkoord zou zijn gegaan en haar daadwerkelijk de toestemming gaf voor zichzelf en haar kinderen om het land te verlaten, in een tijd dat zij nog nooit eerder het land had verlaten, zij reeds had gedoeld op een echtscheiding én hij al had laten uitschijnen dat hij wist dat zij bij het verlenen van dit visum niet meer terug zou keren, niet anders kan inhouden dan dat hij – weliswaar tegen een goede som geld – akkoord was met haar vertrek en dat van haar kinderen uit Marokko, (iii) de nodige vraagtekens kunnen worden gesteld bij de periode tussen haar laatste mishandeling in september 2016 en haar uiteindelijk vertrek in juni 2017, dus een acht à negental maand later, en de stappen die zij in Marokko hebt gezet betreffende de situatie waarin zij verkeerde nu uit haar verklaringen bezwaarlijk kan worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst alle mogelijkheden had uitgeput alvorens haar land te verlaten en de bescherming van een derde land in te roepen, zoals wordt toegelicht, (iv) de Marokkaanse autoriteiten sinds haar vertrek juridische stappen hebben ondernomen waardoor er niet kan worden geconcludeerd dat Marokkaanse vrouwen die mogelijk in aanraking komen met huiselijk geweld geen beroep kunnen doen op de nodige bescherming van de Marokkaanse autoriteiten en evenmin kan worden geconcludeerd dat gescheiden vrouwen of vrouwen die willen scheiden in Marokko in een dusdanige situatie terechtkomen dat ze nood zouden hebben aan internationale bescherming, (v) wat betreft haar vrees door haar (ex-) echtgenoot te zullen worden vermoord en dat dit zonder meer kan gebeuren omdat hij deel uitmaakt van de gendarmerie en hij zich aldus alles kan permitteren, opnieuw dient te worden opgemerkt dat indien hij daadwerkelijk had willen verhinderen dat zij het land ontvluchtte, hij nooit akkoord zou zijn gegaan met het verlenen van haar visum, (vi) haar echtgenoot, die zich tegen een scheiding in Marokko zou hebben verzet, tot op heden vreemd genoeg nog geen enkele keer is opgedaagd bij een hoorzitting of verzet heeft aangetekend en het feit dat hij probeert zoveel mogelijk munt te slaan uit deze echtscheiding en zich hierbij beroept op bepaalde juridische stappen (wat haar huis betreft), van alle tijden is en niet kan leiden tot de conclusie dat zij daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming, (vii) de door haar voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar (a) haar nationaliteit en herkomst, het gegeven dat zij stukken grond bezit, dat zij een volmacht gaf aan haar broer om de zaken voor haar in Marokko te regelen, dat zij een rechtszaak lopende had, de functie van haar man en het feit dat zij in Marokko problemen met haar man had niet in twijfel worden getrokken doch het gegeven dat zij problemen heeft gekend met haar echtgenoot en zij van hem wil scheiden niet voldoende is om een vrees of risico ten aanzien van Marokko aan te tonen die kan leiden tot de conclusie dat zij nood heeft aan internationale bescherming, de dreigberichtjes door om het even wie aan haar kunnen zijn gestuurd en hier dan ook geen enkele bewijswaarde vanuit gaat, wat het rapport betreft dient te worden opgemerkt dat zij haar specifieke individuele situatie dient aan te tonen en ook de opmerkingen van haar advocaat betreffende de voorgehouden problemen die zich zouden hebben voorgedaan bij haar eerste persoonlijk onderhoud evenmin van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen daar een tweede persoonlijk onderhoud met een andere *protection officer* werd georganiseerd waarbij zich geen problemen voordeden, de verklaringen die zij aflegde tijdens dit onderhoud volledig in lijn lagen met de verklaringen die zij aflegde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud en bovenstaande beslissing bovendien hoofdzakelijk is gebaseerd op de verklaringen die zij aflegde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud en expliciete verklaringen die zij aflegde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 oktober 2019 (CG nr. 1817061), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift vooreerst uitgebreid kritiek uit op het verloop van het eerste persoonlijk onderhoud, de houding van de *protection officer* en de weergave van haar verklaringen in de notities van dit persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht het volgende werd overwogen: *“De opmerkingen van uw advocaat betreffende de voorgehouden problemen die zich zouden hebben voorgedaan bij uw eerste persoonlijk onderhoud zijn evenmin van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Een tweede persoonlijk onderhoud met een andere protection officer werd georganiseerd waarbij zich geen problemen voordeden. De verklaringen die u aflegde tijdens dit onderhoud lagen volledig in lijn met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Bovenstaande beslissing is bovendien hoofdzakelijk gebaseerd op de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud en expliciete verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud.”* De kritiek in het verzoekschrift is dan ook niet van dien aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Uit verzoeksters argumentatie kan bovendien niet worden afgeleid dat de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, die inderdaad soms moeilijk te lezen zijn maar desondanks wel te begrijpen zijn, foutieve gegevens zouden bevatten. Verzoekster citeert in het verzoekschrift overigens zelf diverse passages uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud om haar betoog kracht bij te zetten.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het door verzoekster aangehaalde artikel 17 § 1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven bij artikel 11 van het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.7. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat nergens uit verzoeksters verklaringen naar voren komt dat zij vervolging vreest door haar nationale autoriteiten. Verzoekster meent dat zij niet veilig is in haar land van herkomst omdat zij in het verleden het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en omdat haar (ex-)echtgenoot, die deel uitmaakt van de gendarmerie, haar sinds haar verblijf in België met de dood heeft bedreigd. Zij stelt dat haar autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden.

Dat verzoekster echtelijke problemen heeft gekend met haar echtgenoot, en dat zij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld en daarom een echtscheiding lopende heeft, wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist. De Raad wijst er echter op dat internationale bescherming als doel heeft de verzoek(st)er om internationale bescherming te behoeven of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten niet toelaten om in haar hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

De groep waarbij verzoekster zich indeelt, met name *“de sociale groep van de vrouwen”* beantwoordt echter niet aan de definitie van sociale groep, zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d), van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als voldaan is aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk”* vertonen of een *“gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Er kan aldus niet worden gesteld dat het huiselijk geweld waarvan verzoekster stelt het slachtoffer te zijn geweest is ingegeven door een van de vijf voornoemde redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift overigens zelf uitdrukkelijk: *“Artikel 1 A van het Verdrag van Genève bepaalt vijf vervolgingsgronden. Het geslacht maakt geen deel uit van deze vijf vervolgingsgronden.”*

Krachtens artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève bovendien:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

Ofschoon deze daden van vervolging onder meer de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke aard, bepaalt artikel 48/3, §3 uitdrukkelijk dat er een verband moet zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. *In casu* wordt een dergelijk verband niet aangetoond. Verzoekster toont immers niet aan dat de problemen die zij met haar echtgenoot heeft gekend (en nog zou kennen) het gemeenrechtelijke karakter overstijgen.

Bovendien kan internationale bescherming slechts worden geboden bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster meent dat zij omwille van de functie van haar echtgenoot geen bescherming van de Marokkaanse autoriteiten zal kunnen genieten. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, maakt verzoekster echter niet aannemelijk dat zij een ernstige poging heeft ondernomen om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Marokkaanse autoriteiten voorzien. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar

dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“Daarnaast kunnen de nodige vraagtekens worden gesteld bij de periode tussen uw laatste mishandeling in september 2016 en u uiteindelijk vertrek in juni 2017, dus een acht à negental maand later en de stappen die u in Marokko hebt gezet betreffende de situatie waarin u verkeerde. Zo stelt u dat u van uw zus telefoonnummers had gekregen van organisaties die zich met uw problematiek bezighielden. U zou echter maar één keer hebben gebeld naar deze organisaties, in de nacht dat u het laatst door hem werd mishandeld (CGVS 2, pg.9). Toen ze niet opnamen, zou u niet meer hebben teruggebeld (CGVS, pg.9). Ook in de maanden daarna, zou u geen contact meer hebben opgenomen met de organisaties van wie de telefoonnummers door uw zus werden doorgestuurd (CGVS 2, pg.9). U stelt dat u toch weet dat u in Marokko uw rechten niet zal krijgen (CGVS 2, pg.9). Wat dat betreft dient echter eveneens te worden opgemerkt dat u slechts éénmaal naar een advocaat zou zijn gestapt en dat dit was nadat hij u de laatste maal had geslagen (CGVS 2, pg.10). Hij zou u hebben gezegd dat uw echtgenoot niet zou worden gestraft omwille van de slagen en dat u bij de echtscheiding enkel alimentatie voor de kinderen zou krijgen en dat u met het document naar de procureur des konings diende te stappen. Toen u zag dat de rechtbank gesloten was, keerde u terug naar Midar (CGVS 2, pg.10). Uit bovenstaande kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u in uw land van herkomst alle mogelijkheden had uitgeput alvorens uw land te verlaten en de bescherming van een derde land in te roepen. Aangezien u meer dan acht maand na de laatste mishandeling nog in Marokko bleef, kan van u worden verwacht dat u ruimschoots de tijd had om zich te informeren betreffende de mogelijkheden binnen Marokko of zelfs de mogelijke implicaties bij het indienen van een echtscheiding binnen of zelfs buiten Marokko alvorens uw heil te zoeken in het buitenland – waar u overigens een laattijdig verzoek om bescherming indient. Dat u naliet dit te doen, doet opnieuw vermoeden dat u reeds een alternatief scenario in handen had.”* De uitleg in het verzoekschrift waarom er zich in de periode tussen september 2016 en juni 2017 geen mishandelingen hebben voorgedaan, is niet dienstig ter weerlegging van het besluit dat verzoekster niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput alvorens haar land van herkomst te verlaten. Ook het betoog dat verzoekster als slachtoffer van huiselijk geweld door een lid van de gendarmerie moeite heeft om hulp te gaan zoeken bij officiële instanties en angst heeft om verdere stappen te zetten, dat zij zich immers voor een probleem met haar echtgenoot moeilijk kon richten tot de diensten waarbij haar echtgenoot zelf tewerkgesteld was, dat huiselijk geweld bovendien een volledig gebrek aan zelfvertrouwen en isolatie kan veroorzaken en zodus het beroep op hulp van buitenstaanders onmogelijk maakt, dat een slachtoffer van huiselijk geweld ook vaak denkt geen recht te hebben op hulp of te veel schrik heeft voor repercussies van de verantwoordelijke van het geweld om enige stap in de richting van officiële instanties te zetten en dat in de Marokkaanse maatschappij persoonlijke problemen nog steeds in familiale kring worden opgelost en men niet automatisch overgaat tot het invoeren van het klassieke jurisdictionele systeem, kan te deze niet overtuigen. Immers, uit verzoeksters verklaringen komt duidelijk naar voor dat zij helemaal geen angst had of in de onmogelijkheid was om zich tot de Marokkaanse autoriteiten te richten. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij in september 2016 naar de politie is gestapt om klacht in te dienen. Verzoekster beweert dat haar klacht niet genoteerd werd omdat er geen getuigen van de mishandeling waren (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 2-3). Daargelaten het feit dat verzoekster zich te dezen beperkt tot een blote bewering die niet met het minste begin van bewijs wordt gestaafd en uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij zich niet de moeite heeft getroost om haar schoonfamilie, die getuige was geweest van de mishandelingen en haar ook te hulp is gekomen, te proberen overtuigen om naar voren te treden als getuige (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 12 oktober 2018, p. 10, zie ook uiteenzetting verzoekschrift p. 24), kan hieruit echter op zich niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen invoeren. Verzoekster heeft immers vanuit België, na haar eerste persoonlijk onderhoud, een klacht ingediend in Marokko en succesvol een echtscheidingsprocedure wegens slagen en verwondingen opgestart (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 2 en 5). Dat verzoekster hiertoe in de onmogelijkheid zou zijn geweest toen zij nog in Marokko verbleef, wordt op geen enkele manier aangetoond nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij naar aanleiding van de laatste mishandeling naar een dokter is geweest om haar verwondingen te laten vaststellen, dat deze arts haar een certificaat arbeidsongeschiktheid voor 20 of 21 dagen gaf, dat zij vervolgens een advocaat heeft geraadpleegd die haar zei dat ze met dit document naar de procureur des konings diende te gaan om de echtscheiding aan te vragen doch zij echter terugkeerde naar Midar toen zij zag dat de rechtbank gesloten was, en dat zij in de maanden tot aan haar vertrek in dit verband geen verdere stappen heeft gezet omdat zij toen al besloten had om het land te verlaten (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 10-11). In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat haar meermaals werd gezegd dat zij haar rechten niet zou krijgen, dat in Marokko geweld tegen vrouwen nog steeds taboe is, dat de autoriteiten geen

bescherming bieden en de wetsbepalingen hier niet aan aangepast zijn, dat de Marokkaanse wetgeving geen voordeel geeft aan vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld en de vrouw nog steeds in een inferieure positie plaatst, gaat zij voorbij aan de informatie vervat in het administratief dossier op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht het volgende heeft overwogen: *“Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Marokkaanse autoriteiten sinds uw vertrek juridische stappen hebben ondernomen waardoor er niet kan worden geconcludeerd dat Marokkaanse vrouwen die mogelijk in aanraking komen met huiselijk geweld geen beroep kunnen doen op de nodige bescherming van de Marokkaanse autoriteiten. Evenmin kan worden geconcludeerd dat gescheiden vrouwen of vrouwen die willen scheiden, in Marokko in een dusdanige situatie terechtkomen dat ze nood zouden hebben aan internationale bescherming. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.”* Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Marokkaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en dat recent een nieuwe wet werd aangenomen om de strijd hiertegen aan te gaan, hetgeen overigens ook wordt erkend in het verzoekschrift zodat verzoekster bezwaarlijk kan volharden in haar beweringen omtrent het gebrek aan bescherming door de Marokkaanse autoriteiten en het ontbreken van een duidelijke wetgeving betreffende vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld. De stelling dat deze nieuwe wet geen aanzienlijke veranderingen heeft teweeg gebracht en de mentaliteit het centrale probleem blijft, kan op zich niet worden afgeleid uit het door verzoekster geciteerde artikel van HuffPost Maghreb, waarin de aanbeveling wordt gedaan tot het opleiden van politieagenten gespecialiseerd in en actief op het gebied van de strijd tegen geweld tegen vrouwen, alsook van rechters die gekwalificeerd zijn om deze zaken te behandelen en de nieuwe wet 103-13 te implementeren, en waarin de Raad voorts leest dat de nieuwe wet niet handelt over de discriminatie waarvan de vrouw nog altijd het slachtoffer blijft en dat het betreuenswaardig is dat het huwelijk van minderjarigen nog steeds gelegaliseerd is in Marokko, terwijl de grondwet nochtans prioriteit geeft aan gelijke rechten en gendergelijkheid. De Raad benadrukt te dezen dat er conform artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet geen noodzaak aan internationale bescherming is indien de verzoekende partij in eigen land bescherming geniet tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en in het algemeen geboden wordt wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoek(st)er toegang tot dergelijke bescherming heeft. Dit is *in casu* het geval zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dienvolgens kan gesteld worden dat de Marokkaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en kan niet worden aangenomen dat verzoekster zich in geval van (nieuwe) gebeurlijke problemen met haar (ex)-echtgenoot niet tot de Marokkaanse autoriteiten zou kunnen richten met het oog op bescherming. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

2.7.3. Verzoekster gaat in het verzoekschrift uitgebreid in op haar kwetsbaar profiel, namelijk een jonge vrouw die samen met haar twee minderjarige kinderen naar België is gevlucht. Zij herhaalt haar verklaringen omtrent het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer is geweest, wijst erop dat haar zoon ernstige medische problemen heeft en aan nierfalen lijdt, benadrukt dat haar hele familie zich in Europa bevindt en voert aan dat haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met twee jonge kinderen zeer belangrijk is in geval van een eventuele terugkeer naar Marokko.

De Raad benadrukt vooreerst dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoekster blijft hier in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door haar geschetste vrees, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan

verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

2.7.3.1. Immers, waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij in geval van terugkeer naar Marokko de sanctie van haar man en haar autoriteiten vreest omdat ze zich, na jarenlang het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, heeft onttrokken aan het gezag van haar man en dat zij in geval van terugkeer dan ook vreest opnieuw het slachtoffer te zullen worden van haar man, slaagt verzoekster er niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar op goede gronden wordt geoordeeld als volgt: *“Dat u echtelijke problemen zou hebben gekend met uw echtgenoot en daarom een scheiding lopende hebt, zijn zaken die op zich niet meteen worden betwist. Wat wel wordt betwist is dat u, omwille van deze problemen met uw echtgenoot en de scheiding een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of in Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

De omstandigheden die u schetst betreffende uw vlucht en uw vervolging, roepen namelijk de nodige vraagtekens op. (...)

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat bij uw verklaringen Marokko te zijn ontvlucht met een smoesje en dat u zonder medeweten van uw echtgenoot langere tijd naar het buitenland vertrok, eveneens de nodige vraagtekens kunnen worden gezet. Zo dient te worden gewezen op het feit dat u verschillende malen in uw gehoor hebt aangehaald dat uw echtgenoot u de toestemming gaf voor een visum in ruil voor een stuk grond: ‘...Voor het visum moet je mij een stuk grond geven...’(CGVS 1, pg.3); ‘...kan je haar geen visum geven voor verlof in de zomer, hij zei nee en daarna belde hij mij en zei als je mij een stuk grond kunt geven, en ik zei ok, ik zal dat geven...’(CGVS 1, pg.13); ‘...dan kon ik hem de documenten van de grond geven en dan geeft hij mij het document dat ik met de kinderen mag reizen...’ (CGVS 1, pg.13); ‘...het was overeengekomen dat hij twee dagen ging komen bij de kleine feestdag en ik hem de documenten ga geven en ik documenten krijg van hem...’ (CGVS 1, pg.13); ‘...ik had een compromis gedaan dat hij een visum aan mij zou geven en dat hij mij het grondstuk zou geven...’ (CGVS 2, pg.3), ‘... ik kon dankzij dat compromis: hij een grondstuk en ik een visum...’(CGVS 2, pg.3). ‘... het compromis was dat ik het visum zou krijgen en dat hij een grondstuk zou krijgen...’ (CGVS 2, pg.8). U wilt echter niet van het woord ‘deal’ weten (CGVS 2, pg.12) en stelt daadwerkelijk gevlucht te zijn (CGVS 2, pg.12).

Het CGVS kan zich echter niet van de indruk ontdoen dat er – zoals u ook telkens aangaf – wel een compromis vooraf ging aan uw vertrek. Ten eerste zou u nooit eerder Marokko hebben verlaten (CGVS 1, pg.6). Ten tweede zou u al eerder aan uw echtgenoot hebben laten weten dat u een echtscheiding wou (CGVS 2, pg.8). Jullie bevonden zich al een tijdje in zeer woelig vaarwater, u werd door hem geslagen en hij liet u niet meer toe in zijn leven. U geeft zelf aan dat hij u eerst geen visum wou geven, omdat hij wist dat u in het buitenland zou blijven (CGVS 2, pg.13,14), pas nadat hij zou hebben geweten dat iemand het grondstuk wou kopen, zou hij u het visum geven (CGVS 2, pg.14). Er dient dan ook geen betoog dat hier wel degelijk van een ‘deal’ kan worden gesproken. Het feit dat u bereid was om een grondstuk dat veel geld kon opbrengen en waar hij al lang zou op hebben zitten te azen, aan hem te geven in ruil voor een visum kan niet anders zijn geweest dan een teken aan de wand dat dit visum voor u zeer belangrijk was en niet zomaar een uitnodiging voor een feestje inhield. Dat hij hiermee akkoord zou zijn gegaan en u daadwerkelijk de toestemming gaf voor uzelf en uw kinderen om het land te verlaten, in een tijd dat u nog nooit eerder het land had verlaten, u reeds had gedoeld op een echtscheiding én hij al had laten uitschijnen dat hij wist dat u bij het verlenen van dit visum niet meer terug zou keren, kan niet anders dan inhouden dat hij – weliswaar tegen een goede som geld – akkoord was met uw vertrek en dat van uw kinderen uit Marokko.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in en herhalen van haar eerdere verklaringen dat haar echtgenoot enkel zijn toestemming gaf voor haar visum om Marokko te verlaten in ruil voor een stuk grond dat hem geld opbracht en dat hij dacht dat het om een tijdelijke reis ging om het geboortefeest van haar zus bij te wonen, en de stelling dat het ‘evident’ is dat haar man het niet merkwaardig vond dat zij er zoveel voor over had om het feest bij haar zus bij te wonen aangezien zij nooit eerder de kans had gekregen om Marokko te verlaten en zij dus grote middelen moest gebruiken om hem te overtuigen. Zij ontkent met klem dat er sprake zou zijn geweest van een ‘deal’ of een ‘overeenkomst’ tussen haar en haar echtgenoot opdat zij zou kunnen vertrekken en benadrukt andermaal dat het wel degelijk ging om een ‘smoesje’ van harentwege. Zij brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekster slaagt er evenmin in te overtuigen waar zij nog argumenteert dat de doodsbedreigingen die door haar echtgenoot werden geuit sinds haar komst naar België een duidelijke aanwijzing vormen dat

er geen sprake was van een deal of een akkoord en aantonen dat haar man niet had verwacht dat zij definitief zou vluchten.

Vooreerst merkt de Raad op dat de door verzoekster voorgelegde whatsapp-berichten, aan de hand waarvan zij de bedreigingen aan haar adres poogt te staven, gemakkelijk geënceneerd kunnen worden en dergelijke berichten niet aantonen door wie, van waar of met welke intenties ze verstuurd werden. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing dan ook terecht overwogen als volgt: *“Wat de bedreigingsberichtjes betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze door om het even wie aan u kunnen zijn gestuurd en hier dan ook geen enkele bewijswaarde vanuit gaat.”* Verzoekster brengt hier tegen in dat de door haar neergelegde printscreens van dreigberichten het telefoonnummer van haar echtgenoot vermelden. Zij wijst op de onderzoeksplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voert aan dat verwerende partij met gemak het telefoonnummer kon nagaan en zo kon verifiëren door wie de berichten werden gestuurd. De Raad herhaalt te dezen echter dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoek(st)er zelf rust. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoek(st)er dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoek(st)er al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich dat een verzoek(st)er in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn/haar persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoek(st)er, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn/haar verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoek(st)er op te vullen. Verzoekster gaat er in dezen duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoek(st)er om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoek(st)er om internationale bescherming is gelegd. De Raad wijst er voorts nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts is sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoek(st)er om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem/haar rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster geuite vrees ten aanzien van haar (ex)-echtgenoot in geval van terugkeer naar Marokko. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het verifiëren van een telefoonnummer. Het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig.

Hoe dan ook, zelfs indien aan de voorgelegde whatsapp-berichten enige bewijswaarde zou worden toegekend en aldus geloof zou worden gehecht aan de dreigementen die door verzoeksters echtgenoot werden geuit, kan dit op zich niet volstaan om in hoofde van verzoekster een actuele nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad leest in verzoeksters verklaringen omtrent de ‘deal’ die zij had gemaakt met haar echtgenoot: *“Ik heb hem kunnen overtuigen ons naar Spanje te laten gaan door een stuk grond aan hem te geven. We hadden al langer discussies over dit stuk grond, ik wilde dit oorspronkelijk aan mijn kinderen (...) geven. Maar ik kon hem overtuigen ons naar Spanje te laten gaan in ruil voor dit stuk grond. Hij is naar de ambassade gegeven om zijn akkoord te geven. Hij gaf ook een schriftelijk akkoord nodig voor de douane. Dit document had ik nodig maar hij hield het bij zich. Maar ik nam het risico om zonder dit document te vertrekken, ik wilde niet langer wachten. (...) Hoe is hij te weten gekomen dat u en de kinderen niet zouden terugkeren naar Marokko? Na vijf à zes dagen heeft hij mij gebeld om te zeggen dat hij het Suikerfeest met ons wilde vieren. Toen heb ik hem moeten zeggen dat ik niet in Marokko was. Toen begonnen zijn dreigementen via Whatsapp. (...) Hij zou mij te pakken krijgen, eender waar. Hij zou mij doden en de kinderen terug meenemen. Hij is niet*

bang van de Belgische politiek, hij zal naar hier komen.” (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Uit verzoeksters verdere verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt duidelijk naar voren dat de ‘deal’ tussen verzoekster en haar echtgenoot erin bestond dat, zodra het visum haar werd afgeleverd en zij naar Europa kon vertrekken, zij haar echtgenoot de documenten in verband met het stuk grond zou geven en hij haar in ruil het document zou geven waarin hij toestemming gaf om met de kinderen te reizen. Verzoekster liet haar echtgenoot echter niet weten dat zij haar visum had bekomen, vertrok onmiddellijk zonder zijn medeweten en zonder hem de documenten in verband met de grond te overhandigen. Toen verzoeksters echtgenoot te weten kwam dat zij zich niet had gehouden aan haar deel van de overeenkomst, zou hij haar dreigberichten hebben gestuurd (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 12 oktober 2018, p. 13 en administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 3 en p. 13-14). Het hoeft echter in de gegeven omstandigheden op zich niet te verwonderen dat verzoeksters echtgenoot kwaad was omdat zij hem de volmacht niet had gegeven om de hem beloofde gronden te verkopen en hij dus een hoop geld misliep. Dit bewijst echter op zich niet dat verzoeksters echtgenoot op het ogenblik dat hij zijn akkoord gaf voor het visum niet zou hebben geweten of beseft dat zij niet meer zou terugkeren naar Marokko, laat staan dat verzoekster in geval van terugkeer zou hoeven te vrezen door haar (ex)-echtgenoot te worden vermoord. De Raad merkt te dezen op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij dreigementen van haar echtgenoot zou hebben ontvangen van juli 2017 tot oktober 2017. Nadien zou zij haar nummer hebben gewijzigd (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 12 oktober 2018, p. 14 en administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 3). Sindsdien hebben zich geen verdere dreigementen voorgedaan, niet rechtstreeks, niet via derden en zelfs niet nadat verzoekster via volmacht in Marokko een echtscheidingsprocedure heeft ingeleid. Ook is verzoeksters (ex)-echtgenoot haar niet komen zoeken in België, hetgeen hij nochtans had gedreigd te doen (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 3). De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat de woede van verzoeksters (ex)-echtgenoot is bekoeld en dat hij geen verdere interesse in haar en haar kinderen vertoont. Deze appreciatie wordt nog bevestigd door het feit dat hij zich schijnbaar steeds onverschillig heeft getoond tijdens de lopende echtscheidingsprocedure. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande reeds terecht het volgende opgemerkt: *“Bovendien dient te worden opgemerkt, dat hij, die zich tegen een scheiding in Marokko zou hebben verzet, tot op heden vreemd genoeg nog geen enkele keer is opgedaagd bij een hoorzitting of verzet heeft aangetekend (CGVS 2, pg.5).”* De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeksters echtgenoot nooit is komen opdagen voor de terechtzittingen omdat hij weet dat hij weinig te vrezen heeft, overtuigt de Raad geenszins. Immers, de Raad leest in verzoeksters verklaringen: *“Wat met de kinderen als u een echtscheiding zou aanvragen, wat zijn uw rechten daarin? (...) Bij de scheiding is het zo. Ik ben gevlucht met de kinderen, als je een scheiding aanvraagt en je de alimentatie niet wilt, met als reden bedreigingen en het feit dat hij mij wilt vermoorden en ik heb dat aan mijn nonkel voorgedragen zodat hij dat aan de rechtbank zou geven. Als ik alle rechten niet wilt, dan wordt de scheiding versnelt, omdat je niets van hem wilt. Dan gaat de procedure versneld worden bij de rechtbank en zo kan ik aantonen dat hij wegblijft van mij en de kinderen omdat ik niets van hem wil. De scheiding die ik heb ingediend is een scheiding tussen mij en hem, maar hij kan zich verzetten over de kinderen, wie ze zal krijgen en wanneer en waar.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 11). Dat verzoeksters (ex)-echtgenoot, waarover zijn onder meer verklaarde *“Ik weet het niet zeker maar het zou kunnen dat mijn echtgenoot een procedure tegen mij heeft opgestart om onze minderjarige kinderen terug naar Marokko te brengen.”* en *“Hij maakte mij duidelijk dat hij enkel de kinderen wilde en niet mij.”*, alsook *“Hij zou me te pakken krijgen, eender waar. Hij zou mij doden en de kinderen terug meenemen.”* (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vragen 3.2. en 3.5.), zich niet de moeite heeft getroost om te verschijnen op de vier eerste zittingen voor de rechtbank (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 5), al was het maar om het gezag over de kinderen op te eisen, toont naar het oordeel van de Raad afdoende aan dat hij verzoekster niets in de weg legt en zij van hem niets (meer) te vrezen heeft.

In zoverre verzoekster er in het verzoekschrift nog op wijst dat haar (ex)-echtgenoot veel macht heeft en zij in dit verband verwijst naar het feit dat hij haar ouderlijk huis heeft afgesloten en via de procureur het bevel heeft verkregen dat niemand toegang tot de woning mag krijgen, brengt zij geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van de commissaris-generaal waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Wat uw huis betreft, kan worden opgemerkt dat het feit dat hij probeert zoveel mogelijk munt te slaan uit deze echtscheiding en zich hierbij beroept op bepaalde juridische stappen, van alle tijden is en niet kan leiden tot de conclusie dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.”* Bovendien verklaarde verzoekster in dit verband *“(…) hij is*

gegaan bij de procureur des konings. Het is zoals een spelletje dat ze hebben gestart, maar het is nooit tot bij de rechter zou komen, maar als deze beslissing tot bij de rechter zou zijn gekomen, dan zou dit niet mogen gedaan worden.” (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 9). Ook uit verzoeksters verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat zij en haar familie mits het nemen van de nodige stappen en het voorleggen van de nodige documenten in deze zaak hun gelijk zullen halen voor de rechtbank (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 12 oktober 2018, p. 3-4 en p. 17).

2.7.3.2. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, wordt de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees bovendien verder onderuit gehaald door haar extreem laattijdig verzoek om internationale bescherming: *“In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming als rijkelijk laattijdig kan worden bestempeld. Zo betrad u reeds het Europees grondgebied op 20 juni 2017 via Spanje. U zou er enkele dagen hebben gebleven alvorens u op 4 juli 2017 aankwam in België (CGVS 1, pg.5). Uw zus, uw broers en uw moeder wonen reeds meerdere jaren in België en u kon zich bij hen vestigen (CGVS 2, pg.3). U zou meteen na aankomst uw kinderen hebben ingeschreven in school (CGVS 1, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom u vervolgens pas op 27 maart 2018, bijna negen maanden na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indient. U geeft aan dat u pas op de hoogte werd gesteld van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming nadat de school waar uw zoon school liep, een sociaal assistent had aangeduid om u te helpen met zijn problematiek (CGVS 2, pg.3). Dat u echter, in een tijd zoals deze waarbij het asielthema volop speelt helemaal niet op de hoogte zou zijn geweest van deze mogelijkheid is weinig aannemelijk. Gezien het feit dat u over ruime familiebanden beschikt in België, uw familieleden op één of andere manier hier ook allemaal een statuut hebben bekomen of zelfs de nationaliteit o.a. door gezinshereniging (CGVS 2, pg.4), zij aldus op de hoogte zijn van het juridisch systeem en al jarenlang in België woonachtig zijn, kan er bovendien worden verwacht dat zij u tenminste de juiste instanties zouden kunnen aanduiden waarbij u op zijn minst uw licht zou kunnen opsteken. Temeer daar u het voorbeeld gaf dat toen u werd geslagen door uw echtgenoot in Marokko, u uw zus in Nederland had opgebeld, zij u meteen het telefoonnummer gaf van drie organisaties die u eventueel van dienst konden zijn (CGVS 2, pg.8). Dat u, die Marokko ontvluchtte omdat u naar eigen zeggen de bescherming van uw eigen autoriteiten niet kon invoeren, er daarna bijna negen maanden over doet om uit te vinden hoe u dan de bescherming van België kunt invoeren, kan niet overtuigen. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming en een niet afdoende vergoelijking maakt dat uw ingeroepen vrees sterk gerelativeerd dient te worden.”*

Verzoeksters houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij/zij zich, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat er niet kan van worden uitgegaan dat asielzoekers dezelfde toegang hebben tot alle mediabronnen, dat geen van haar familieleden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zij allen op een andere manier hun verblijf in België hebben geregulariseerd zodat niets er aldus op wijst dat zij kennis zouden hebben van de asielprocedure en de stappen die hiervoor moeten worden gezet, dat zij bovendien in hooforde ongerust was over het lot van haar kinderen en eerst overging tot de inschrijving op school en het vinden van een woonplaats, dat zij toen eveneens zeer ongerust was over de bedreigingen van haar man en zij in de eerste plaats dacht aan het verstoppen van de familie zodat hij hen niet zou vinden, en dat de eerste negen maanden in België dus niet dienden om *“uit te vinden hoe zij bescherming moet krijgen”* maar wel simpelweg om te overleven, brengt verzoekster geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Immers, dat zij zich eerst diende te bekommeren om het vinden van een woonplaats kan bezwaarlijk ernstig worden genomen nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zich na haar aankomst in België bij familieleden – eerst bij haar zus, vervolgens bij haar moeder – kon vestigen. Bovendien heeft zij onmiddellijk na haar aankomst haar kinderen ingeschreven op school (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 12 oktober 2018, p. 2-3 en p. 5 en administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 3). Aangezien verzoekster na haar aankomst in België bij haar familie ging wonen, kan zij in het verzoekschrift evenmin ernstig voorhouden dat zij zich heeft “verstop” opdat haar echtgenoot haar niet zou kunnen

vinden, noch kan worden gesteld dat het in de eerste negen maanden van haar verblijf in België louter ging om “overleven”. Indien verzoekster daadwerkelijk dusdanig in angst leefde omwille van de dreigberichten uitgaande van haar echtgenoot, die zij blijkens haar verklaringen heeft ontvangen van juli 2017 tot oktober 2017 (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 12 oktober 2018, p. 14), rijst de vraag overigens des te meer waarom zij zich op geen enkele manier heeft geïnformeerd op welke wijze zij in België mogelijks bescherming kon bekomen, temeer haar echtgenoot dreigde haar in België te komen opzoeken en haar te vermoorden (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 3) en zij bovendien illegaal in België verbleef waardoor zij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar haar thuisland te worden gerepatriëerd. Verzoeksters verklaringen in dit verband: *“ik heb nooit gedacht om hier bij een advocaat te gaan, of te horen wat mijn rechten zijn”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 14) zijn veelzeggend en doen naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk aan de door haar geschetste vrees. Verzoekster verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat zij bescherming zoekt en geen verblijfsvergunning (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 14). Het tart dan ook alle verbeelding en doet finaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees dat zij zich maandenlang niet heeft bevraagd over hoe zij deze bescherming dan wel kon krijgen. Dat verzoekster geen weet zou hebben gehad van de asielprocedure kan bezwaarlijk in redelijkheid worden aangenomen, temeer zij verklaarde dat haar echtgenoot haar vlak na haar aankomst in België als volgt bedreigde: *“Hij heeft één keer gezegd toen hij belde: als je asiel zou aanvragen, dan zal ik je toch vinden.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 15). Dat zij niet wist dat zij het recht zou hebben gehad om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan evenmin verklaren waarom zij zich hieromtrent dan niet heeft geïnformeerd. Verzoeksters uitspraak *“ik weet dat ik geen documenten kan verkrijgen, enkel als ik asiel aanvraag en bescherming aanvraag”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 14) suggereert overigens dat zij met het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar land van herkomst beoogde doch zij eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn/haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en aldus een contra-indicatie vormt voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.3.3. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat gescheiden vrouwen in Marokko sterk bekritiseerd worden, vooral in een klein dorp als Midar, en stelt dat zij het risico loopt op sterke stigmatisering en discriminatie van haarzelf en haar kinderen, dient erop gewezen dat zij in haar verzoekschrift geen enkel concreet element aanhaalt dat kan staven dat zij omwille van haar profiel als alleenstaande of uit de echt gescheiden vrouw/moeder een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel dat zij om deze reden in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Zij beperkt zich in hoofdzaak tot een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels over discriminatie, (familiaal) geweld ten aanzien van vrouwen in Marokko en sociale stigmatisering van huiselijk geweld, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om aan te tonen dat ook verzoekster bij terugkeer naar Marokko (opnieuw) in een dergelijke situatie zou terechtkomen of aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. De Raad herhaalt te dezen dat verzoekster bovendien niet aannemelijk maakt dat zij zich in geval van (nieuwe) gebeurlijke problemen met haar (ex)-echtgenoot niet tot de Marokkaanse autoriteiten zou kunnen richten met het oog op bescherming. Voorts benadrukt de Raad dat sociale uitsluiting, stigmatisering, discriminatie en mogelijke uitingen van afkeur ten opzichte van alleenstaande/gescheiden vrouwen/moeders en/of vrouwen in het algemeen, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster maakte doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan

waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Marokko persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.7.3.4. Tot slot overtuigt verzoekster allerminst waar zij de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming nog tracht aannemelijk te maken, stellende dat zij in Marokko geen enkel sociaal of familiaal netwerk meer heeft, dat al haar familieleden in Europa verblijven, dat het huis waarin zij woonde is afgesloten en dat zij aldus geen enkele plaats van toevlucht heeft in Marokko en zij niemand zou kunnen inschakelen om hulp. Wat betreft verzoeksters woning, herhaalt de Raad dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar familie mits het nemen van de nodige stappen en het voorleggen van de nodige documenten in deze zaak hun gelijk zullen halen voor de rechtbank. Voorts leest de Raad in verzoeksters verklaringen dat zij het financieel erg goed heeft en dat zij in Marokko nog een oom heeft die haar vertegenwoordigt in de echtscheidingsprocedure. Haar tante bekommerde zich bovendien in haar afwezigheid over het huis (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26 augustus 2019, p. 5, p. 7, p. 9, p. 11 en p. 14). Verzoekster beschikt in Marokko dus nog wel degelijk over familieleden die haar indien nodig kunnen opvangen. Aangezien haar oom en tante zich reeds bereid hebben getoond om haar te helpen, mag dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekster ook in geval van terugkeer naar Marokko op enige hulp en bijstand van hunnentwege zal kunnen rekenen.

2.7.4. Ook de overige door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“(...) Uw identiteitsdocumenten tonen uw nationaliteit en herkomst aan. Elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Evenals het gegeven dat u stukken grond bezit, dat u een volmacht gaf aan uw broer om de zaken voor u in Marokko te regelen of dat u een rechtszaak lopende had. Evenmin wordt de functie van uw man meteen in twijfel getrokken of zelfs dat u in Marokko problemen met uw man had. Dat u echter problemen heeft gekend met uw echtgenoot en u van hem wilt scheiden, is echter niet voldoende om een vrees of risico ten aanzien van Marokko aan te tonen die kan leiden tot de conclusie dat u nood heeft aan internationale bescherming. Gezien het gegeven dat hij u, wetende dat u mogelijks niet zou terugkeren, toch liet vertrekken en ook dezelfde toestemming aan uw kinderen gaf en u bovendien een laattijdige verzoek om bescherming indiende, dient uw vrees ernstig te worden gerelativeerd. (...) Wat het rapport betreft, dient uw specifieke individuele situatie aan te tonen. In uw hoofde werd echter besloten dat u uw vrees niet voldoende heeft aangetoond. (...)”*

2.7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat medische problemen van verzoeksters zoon op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van deze medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre verzoekster nog de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS